

дължи на трудът за самообразование. Най-напрѣдъ Петковъ е билъ заведенъ отъ баща си въ Тулча и условенъ слуга, „за да се учи на търговия“, но той не е могълъ да намѣри никаква прѣлестъ въ това си много надѣжно за онѣзи врѣмена положение и въ 1875 година заминялъ за Руссия съ намѣрение да постѣпи въ училище. Обаче тамъ неуспѣлъ да постигне намѣрението си, защото безъ надлѣжната училищна подготовка, не го приели въ никое училище. Слѣдъ туй заминялъ гладенъ и босъ за Румѣния и увлеченъ отъ тогавашното движение за освобождението на България, отишълъ въ Сърбия — въ Кладово, гдѣто се записалъ въ четитѣ на Филипъ Тотя и Панайотъ Хитовъ. Съ тѣхъ той е прѣминялъ въ Турция (въ Чипоровци), а слѣдъ распърсванието имъ, върнѣлъ се пакъ въ Румѣния и се условилъ слуга въ селото Астрахоя (при линията Турно-Северинъ — Крайова). Щомъ е дошло до слуха му, че Руссия се готви да обяви война на Турция, напусналъ селото и пѣшкомъ отишълъ въ Букурещъ, а отъ тамъ въ Кишиневъ, гдѣто го сварила зимата (1876 година) и той, за да се прѣхранва, е билъ принуденъ да работи по новостроящата се желѣзница, като простъ работникъ. Прѣзъ пролѣтѣта се формулирало опълчението и той влѣзълъ въ I дружина; въ нея е прокаралъ цѣлата война. Участвувалъ е въ прѣминуването на Дунава, въ боя при Стара-Загора и Джургонлий, а слѣдъ това — на Шипка на 9, 10 и 11 Августъ. Въ този послѣдний день е билъ раненъ въ лѣвата ръка по китката и въ дѣсния кракъ подъ слабинитѣ. Тогава билъ отведенъ въ военно-полевата болница при Горни Студенъ, гдѣто лѣкаритѣ му отрѣзали съвсѣмъ ръката. За участието му въ войната Д. Петковъ е награденъ съ кръсть „св. Георги“ IV степенъ за храбрость, сръбъренъ медалъ за участие въ Шипка, свѣтлобронзовъ медалъ и Сърбски медалъ. Слѣдъ войната, като оздравѣлъ, Петковъ постѣпилъ като чиновникъ въ руския „Червенъ Кръсть“, послѣ въ канцелярията на Императорский Коммисаръ, слѣдъ това регистраторъ въ Министерството на Вътрѣшнитѣ Дѣла и най-сетнѣ (прѣзъ 1881 година) Подначалникъ въ сѣщото Министерство. По причина, че постоянно се е мѣсилъ въ общественитѣ дѣла, чиновничеството му не е траяло дълго врѣме. Прѣзъ 1881 година, слѣдъ прѣврата, той билъ отчисленъ като принадлежащъ къмъ либералната партия. По едно рѣшение на централното бюро